

[Ivar Hansen]

Begrundelse.

Efter at udenrigsministeriet blev bekendt med Poul Matthiesens situation og opholdssted, må det konstateres, at der med frigivelsen har været vanskeligheder, som må forekomme unødige og uforståelige. I de spørgsmål, jeg har stillet, ligger der ingen kritik af udenrigsministeriets sagsbehandling. Men det forekommer mig, at Poul Matthiesen har været ude for en behandling, som efter dansk retsopfattelse må forekomme helt utilladelig, hvorfor det må findes rimeligt, at udenrigsministeren meddeler, hvilke muligheder der måtte være for at sikre danske statsborgere en retmæssig stilling også ved ophold i fjerntliggende lande.

*Besvarelse (16/11 77):***Udenrigsministeren (K. B. Andersen):**

Det er i Wienerkonventionen af 24. april 1963 om konsulære forbindelser m. v. bestemt, at en modtagerstat uden tøven skal meddele en udsenderstats diplomatiske eller konsulære repræsentation, hvis en af sidstnævntes statsborgere anholdes eller hensættes i fængsel.

En lang række lande – pr. 1. januar 1977 79 lande – har tiltrådt denne konvention. Angola hører imidlertid til de lande, der endnu ikke har undertegnet.

I den foreliggende sag, hvor Poul Matthiesen efter en uoverensstemmelse om et større tilgodehavende for udførte reparationsarbejder på en lystbåd besluttede sig til at søge sig fyldestgjort ved at sejle båden til Danmark, har et sammenfald af uheldige omstændigheder bevirket, at der hengik 4 måneder fra Poul Matthiesens fængsling den 27. maj 1977, og indtil den danske ambassade den 27. september 1977 ved et tilfælde erfarede om fængslingen.

I denne forbindelse bemærkes, at Danmark først den 5. september i år etablerede en diplomatisk repræsentation i Luanda, der indtil da havde henhørt under ambassaden i Dar-es-Salaam.

Hertil kommer, at det er en kendt sag, at de fleste udviklingslande lider af en udtalt mangel på administrativ erfaring, i hvilken forbindelse det må erindres, at Angola har været en selvstændig nation i knap 2 år, og at landet ved selvstændigheden var næsten

totalt blottet for uddannet personel, som havde blot det nødtørftigste kendskab til administrativt arbejde. Hertil kommer den omstændighed, at sikkerhedstjenesten, hvorunder det pågældende fængsel hører, ifølge forfatningen sorterer direkte under præsidenten og således ikke har nogen rapporteringspligt til det angolanske udenrigsministerium.

Det er på denne baggrund, det må ses, at min henvendelse direkte til præsident Neto omgående kunne føre til frigivelse af Poul Matthiesen.

Den 27. maj, samme dag som Poul Matthiesen ankom fra det sydafrikansk administrerede Namibia til Angola, fandt der et kupforsøg sted i Angola, hvilket givetvis har forøget sikkerhedstjenestens mistænksomhed.

Som det vil vides, bestræber man sig fra udenrigsministeriets side på – i det omfang der er statsfinansielle muligheder herfor – at søge danske diplomatiske repræsentationer oprettet i de stater, hvor det skønnes, at danske interesser, herunder hensynet til beskyttelsen af danske statsborgere, gør det påkrævet. På den givne foranledning vil ambassaden i Luanda blive instrueret om at henlede de angolanske myndigheders opmærksomhed på ovennævnte Wienerkonvention samt søge oplyst, hvorvidt Angola måtte være indstillet på at tiltræde den.

Til *ministeren for offentlige arbejder (7/11 77)* af:

Ole Henriksen (SF):

»Finder ministeren det rigtigt og sikkerhedsmæssigt forsvarligt, at der, som det vil ske nu på typen Boeing 737-200 hos Maersk Air, ikke længere i en periode, som kan række helt ud til 36 timer, foretages kvalificeret teknisk inspektion før flyvning, og finder ministeren, at det er underordnet, at piloterne og deres organisationer, Dansk Pilotforening og FCPU, Dansk Funktionærforbund, faktisk udtrykker, at det godkendte PEI-check ikke er tilstrækkeligt, og at et for flyvesikkerheden så vigtigt arbejde bør udføres af personale med uddannelse og rutine på området?«

(Spm. nr. 136).

Begrundelse.